

ПРІОРИТЕТИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ СОЦІАЛЬНОЇ СФЕРИ В ПОСТТРАНСФОРМАЦІЙНИЙ ПЕРІОД ТА СОЦІАЛЬНИХ ПОТЯСІНЬ: ШЛЯХИ АДАПТАЦІЇ

Лозова О.В.

*ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»,
м. Полтава*

Національна економіка все частіше опиняється в глибоких системних кризах, які впливають на всі сфери суспільного життя. Причиною цього є не тільки реформаційний період вітчизняної економіки, але й вплив на неї світової економіки, глобалізації соціально-економічного простору. Фактично українська держава має долати не тільки кризи, що виникають у внутрішньому середовищі в посттрансформаційний період, а й протистояти зовнішньому середовищу, які також впливають на соціально-економічний стан України.

Сучасна національна криза, продемонструвала кризу ідеології ринкового фундаменталізму та ідеї ліберального саморегулювання ринку, викликала необхідність докорінного переосмислення ролі та значення державного регулювання в економічних та соціальних процесах. Криза спровокувала згортання багатьох соціальних проектів бізнесу. Український досвід показав, що не обґрунтований з точки зору адекватності соціального ефекту курс реформ, відстороненість державних інститутів від цілеспрямованого реформування соціально-економічних процесів ведуть до загострення структурної кризи соціальної сфери.

Узагальнюючи міжнародний досвід по подоланню наслідків світової фінансово-економічної кризи, можна зробити висновок, що для боротьби з кризою уряди США, Німеччини, Китаю використовували наступні засоби та заходи: протекціоністські заходи, тобто захист вітчизняного товаровиробника; зниження податкового навантаження на малий та середній бізнес; допомога найбільш вразливим верствам населення шляхом збільшення допомоги по безробіттю та інші соціальні заходи; часткова націоналізація стратегічних підприємств та фінансових установ, які були на межі банкрутства; пошук фінансових ресурсів шляхом запозичення у міжнародних фінансових організаціях та високо розвинутих країнах світу.

Отже, провідні країни світу намагаються шляхом антикризових програм не лише подолати наслідки самої кризи, а й трансформувати та оптимізувати свою національну економіку до умов жорсткої конкуренції та глобалізації. Більшість цих програм є довгостроковими і передбачають не лише досягнення до кризового рівня розвитку економіки, а й економічне зростання у майбутньому.

Тому, необхідно сформулювати основні принципи щодо формування політики покращення рівня та якості життя населення в посттрансформаційний період та визначити основні напрями та заходи для реалізації такої політики на короткострокову перспективу.